

Ena temeljnih značilnosti Avstro-Ogrske je bila narodna pestrost prebivalstva. Ob podpisu dualistične pogodbe je bilo v državi največ Nemcev, a tudi teh zgolj četrtnina prebivalstva. Madžarov, ki so skorajda vsi živeli v ogrskem delu monarhije, je bilo nekaj več kot 17 odstotkov. Nekaj desetink odstotka več je bilo (skupaj) Čehov, Moravcev in Slovakov, ki so bili najbolj nezadovoljni z dualistično ureditvijo in so zahtevali, sklicujoč se na češko zgodovinsko pravo, enake pravice za svoje dežele. Da so bili najbolj nezadovoljni z ureditvijo slovanski narodi, je povsem razumljivo ob podatku, da je njihov delež, ki se je še dvignil po aneksiji Bosne in Hercegovine, presegal polovico prebivalstva monarhije.

Še posebej zaostreni so bili odnosi med prebivalci različnih narodov v mestih, ki so bila kot nekakšne narodne enklave sredi strnjene poselitve državljanov drugega naroda, ali pa so imeli v mestu, upoštevajoč pomembno ekonomsko moč, prebivalci vladajočih narodov tudi nesorazmerno velik del politične oblasti. Spori o pravici do uporabe lastnega jezika v uradnem poslovanju so bili stalno na dnevnem redu, najbolj pa so odmevale jezikovne naredbe za Češko in Moravsko, zaradi katerih je prišlo novembra 1897 do hudega pretepa med poslanci v državnem zboru na Dunaju. Nerešeno nacionalno vprašanje je bil eden od poglavitnih vzrokov za kasnejši razpad monarhije.